

עניינים

ויוזיה המספרת כביכול את קורות חייו של השודד הפחות מוצלח שפשט אי פעם על היבשת האמריקאית.

וירגיל סטארקוול, זה שמו של האיש "המסוכן", הוא צעיר קטן קומה, מצומק, ממושקף וחסר ישע (אלן מגלם אותו בעצ' מן), הבורח במלאכת השוד רק משום שאינו מצליח בשום דבר אחר.

דרכו בעולם הפשע מספקת לאלן אפשרות ית רבות להמצאת בדיחות ויואליות ומילון-ליות. למשל, וירגיל מגלה לשודד בנק, הוא כותב פתק ובו הוא מצווה על הקופאי למ-סור לו מייד את כל הכסף. אלא שבמקום זאת מתחיל הקופאי להתחכך עימו על שג-אות הדיקודק בתוכן הפתק, ותוך זמן קצר מצטרף הבנק כולו לדיון על ניסוח ופירושו הנכון של התוכן.

הליקוי העיקרי של הסרט הוא חוסר ה-אחדות שלו. הוא בנוי קטעים קטעים, חל-קם מצחיקים יותר, חלקם פחות, ההומור שבו אינו נהיר תמיד לקהל ישראלי, שאינו רגיל לסוג זה של תוכניות טלוויזיה או ל-השקפות העולם באמריקה (לדוגמה: הדרך בה מראיינים את הוריו של וירגיל). לא פעם מורש החיסכון בכסף, באיכות הצילומים או בתפאורה, ואלן עצמו, כבמאי חסר נסיון, משתמש במצלמה בעיקר כדי להבלים את עצמו ואת תלוליו. לעומת זאת מומלץ הסרט בפני השולטים בשפה, "האמריקאית" ובאחירה השוררת מ-עבר לאוקיאנוס.

קוציו המהפכן

★ ★ טפסה (אסתר, תל-אביב) — הוא אחד מאותם המערבונים האיטלקיים המצול-מים בספרו, שעלילתם מתרחשת במקסיקו ושחקניו הראשיים לוקטו מכני כל אומות העולם. גיבורו של הסרט הוא שוב האיכר המקסיקאי העני המרוו שאינו יודע קרוא וכתוב, המצטרף לכל מהסכה. טומאס מיליאן, שהיה בזמנו שחקן רציני בסרטי אחירה איטלקיים וזכה להצלחה קו-סמית פורשת בלבד, לבש את דמות קוציו, שסכיניו זרזים מכדורי אקדה, וכבש בזאת את לב הקהל הרחב.

כאן אומנם שינה את שמו. קוראים לו טפסה, והוא אינו משליך אפילו סכין אחת. אבל חיוכיו צחורי השיניים מבהיקים ושו-בבים כתמיו, רעמי צחוקו מהדהדים שוב ושוב, וגם פליטות הפה, במיבטא מקסיקני מתנגן, אינן נעדרות ממקומן. מובן, שאין צורך להתייחס ביתר רצי-נות לסרט מסוג זה. ההרכב כבר ידוע מ-ראש: כך וכך מעשי אונס, כך וכך כפרים עולים באש, כך וכך רציחות וכך וכך מע-שי אכזריות, ונבל אחד ראוי לשמו — ב-מיקרה זה דמותו האימתנית של אורסון דלס, שמבטיו הערמומיים וקולו העמוק כמ-עט וגונובים את ההצגה בסצינות המעטות בהן הוא מופיע.

אבל בסרטו של דבר, זה סרטו של תומאס מיליאן, מעריציו מקבלים באהבה ובצחוק כל מה שהוא עושה (אפילו כשהוא מתיימר להיות רציני) ויש להניח שתוכניו סרטי ה-פעולה ימצאו את מבוקשם בעלילות טפסה בערכות מקסיקו.

תערוכות

חדש בגלריות

★ ★ פורמטים קמנים (גלריה גור-דון, תל-אביב). עשרים ושבעה אמנים המיו-ציגים ברובם בעבודות ישנות מן האוסף ה-פרטי של הגלריה. אין הפתעות.

★ ★ תערוכת קיץ (גלריה מבט, תל-אביב). עשרה ציירים בתערוכה ללא מכנה משותף, ביניהם פייר אלשינסקי הבלגי וסופו החצולאי, המיוצג בליטוגרפיה. מ-כאל ארגוב בתמונות חדשות מהסדרה שתויצג אחריו בביאנלה של ונציה בנוסף ה-אסכולה האיטלקית, משה קופפרמן ב-שלוש תמונות בנויות בספונטניות מתוכננת, איון שויבל, המוכיח שוב את שליטתו הטובה ברישום. המנחה הפלסטי יוסף וינשטיין מפתח בתחרוטים צבעוניים.

★ ★ תערוכת קיץ (גלריה בינט, תל-אביב). ציירי הגלריה, ביניהם גנה פייבו ברישומי עפרון ואקריל, טובה כתמיו. רפאל וחש מצויין בשתי עבודות קטנות המעויות על כתביד אישי.

★ ★ יעל דויד (גלריה דוגית, תל-אביב). ציורי פסטל המעורבים בהדבקות. שתי גי-שות שאינן מתחברות להרמוניה אחת, כש-מצד אחד ישנו רישום קליגרפי ולעומתו מישתחים גאומטריים נוקשים.

הודגשה יותר הרגשת האשמה המתחילה להיווצר בגיבור המחזה. מי שאינו חושש מתיאטרון האבסורד יוכל למצוא כאן חומר מעניין למחשבה בביצוע המפתיע לטובה.

ליחה להפיה רוח נכונה בשחקניה, ובעיקר בזיוית, המגלמת את הדמות הנשית המו-זרה. על הבימה נוצרת אומנם תחושה של אבסורד שיכול בעצם להיות ממשי ואפי-שרי מאד. חבל רק שבסוף ההצגה, לא

קולנוע

לית: בשביתה שפרצה בקיץ של שנת 1931 בעיירה אולן שבשודיה, ושהסתיימה ב-מרחץ דמים.

וידברג עוקב אחרי התפתחות השביתה, התמודדות הפועלים עם המעבידים, הופעת מפירי השביתות, ההתנגשות בין הפועלים למפירי השביתה וההתנגשות הסופית ביניהם ובין המשטרה והצבא.

מצד שני, הוא מציג, זה לעומת זה, את

סרטים

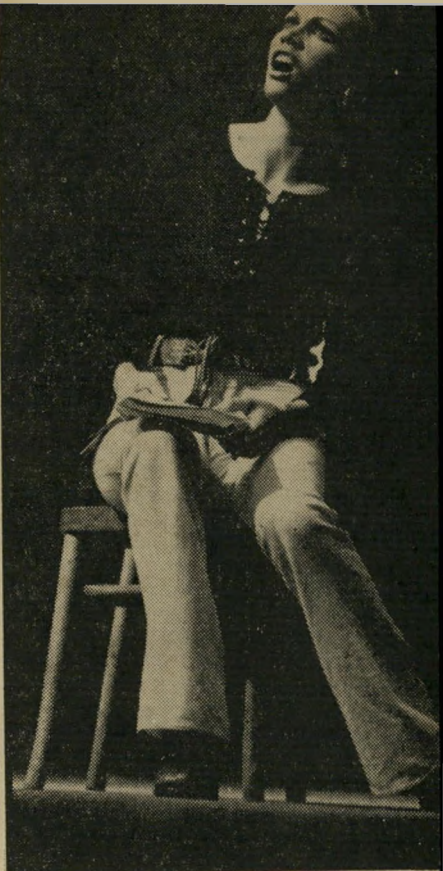
המהפכה השוודית

*** ארלן 31 (תכלת, תל-אביב) — הוא סרט שזיכה את הבמאי בו וידברג (אלווירה מאדיגן) בפרס בפסטיבל קאן בשנה שעברה. הסרט, לפי צו האופנה של הקול-נוע האירופי הצעיר, עוסק בבעייה סוציא-

של זימרה. לפני חודשים לא רבים ער-כה את הופעת הבכורה שלה כזמרת.

קארן המתקרבת לגיל 30, היא ילידת שוודיה, שעלתה לארץ בשנות ה-50, נישאה לפני כשש שנים לשלמי דונסקי, בו למשפחת דונסקי המפורסמת, יוצאת דרום-אפריקה. אביו של שלמי הוא מני-הל בנק, "יפת" וראש-המועצה של כפר שמריהו.

קארן היתה הדוגמנית הישראלית ה-ראשונה שהצטלמה לפני חצי שנה בצו-

קארן במיבחי "שיער"

לא מן הנמנע כי הדוגמנית קארן דונסקי התקבל ככוכבת הגירסה הישר-אלית של המחזמר "שיער". קארן הש-

הדוגמנית קארן דונסקי

תכנב במחזמר "שיער"?

לומי עירום, וצילומי העירום המסחריים שלה מופיעים בשבועות אלה במודעות פירסומת בארץ. בגירסה הישראלית של "שיער" תוכל אולי קארן, אם יוחלט סופית להציע לה את התפקיד, לגלות את כישורן הזימרה שלה. אבל היא לא תצטרך לחשוף את גופה כפי שהיא עושה בצילומי הפירסו-

תתפה השבוע במיבחינס, הציגה לראשו-נה את יכולתה כזמרת וזרקדנית. מפיקי ההצגה מתלבטים עתה בבחירה בינה לבין צעירה אמריקאית השוהה בישראל, ושהיא עדיין אלמונית.

רק מעטים ידעו כי בצד הופעותיה כדוגמנית-מסלול וכדוגמנית-צילום, עוס-קת קארן דונסקי גם בלימוד אינטנסיבי

מת. סצינות העירום בהצגה הישראלית יקוצצו עד למינימום.

קארן כדוגמנית

צורת החיים של מעבידיים ופועלים, כשה-נוקשות הקרה, החמורה והמאופקת של כפי-לי ההון בולטת במיוחד על רקע האחירה החמה והפנים המחייכים של בני המעמד העובד. ולבסוף, יש בסרט תיאור מלבב ממש של נערים בגיל ההתבגרות. ההוסכים לגברים בעל כורחם, כשהוריהם נפגעים ב-כדוריי הצבא.

הצרה בסרט היא שהוא יפה מדי. צילומי הצבע הנפלאים והמערפלים במיקצת בנוסח אלווירה מאדיגן מקסימים כל כך עד שקשה להתייחס בחומרה של ממש למה שמתרחש בתוכם. רק לקראת הסוף, בעזרת התנועה על המסך והעריכה, מקבל הסרט מימד טראגי ממש, ותורתו הסוציאלי מפיסקה להישמע כתעמולה מילולית בלבד. לעומת זאת, בכל הקשור באחירה, בהצגת תום נעורים, בחיבה בין הורים וילדים או בין הילדים לבין עצמם, מצטיין הסרט ב-רגישות הראויה לשבת. אם אין זה הסרט הסוציאלי הגדול אליו התכחן וידברג, הרי שדואי בתחלת לראות אותו בזכות העדנה בו מתארים היחסים האישיים בין הדמויות השונות ובזכות סצינת ההתנגשות בין ה-פועלים לצבא.

איך לא להצליח בעסקים

במאמצים גדולים

★ ★ קח את הכסף וברח (ארמון דויד, תל-אביב) — הוא הסרט הראשון ש-ביים הקומיקאי האמריקאי חדי אלן. עד עכ-שיו השתתף בכתיבת תסריטים (מה חדש, החתונה) ובמישחק (קאזינו רויאל) וסרט זה אינו אלא המשך טבעי בדרכו של מי שנחשב היום לאחד האנשים המצחיקים ב-יותר באמריקה. הסרט כולו עשוי בצורה של תוכנית טל-

גדעון זינגר יהיה דון קישוט במחזמר "איש למאנשה" בברודוויי

גדעון זינגר, שיצא לפני למעלה משנה לתקופה של שלושה חודשים כדי להופיע בתפקיד הראשי במחזמר איש למאנשה בהמ-

זינגר

בתיאטרון מרטין בק בברודוויי, תפקיד אותו מילא בהצלחה בגרסה העברית שהוצגה ב-תיאטרון גיורא גודיק ●●● הבמאי מנחם גולן יצא לזנמק כדי לביים שם קומדיה קולנועית הנקראת בשם גור. לקרי-מדיה זו אין שום קשר לישראל והיא עו-סקת בנערה גייגית המשגעת עיירה שלמה. ●●● הגרסה האנגלית של המחזמר היא ראלי קובלן, בכיכובו של יהורם גאון, תוצג בפרמיירה בלונדון בחודש אוגוסט. מפיקי ההצגה עדיין משלימים את הרכבת הצוות וטרם הוחל בחזרות.

תיאטרון

הצגה חדשה

ללא מוצא

★ ★ ★ הלכירינט (בימת צוותא). מד-כיר ברגעים רבים את המשפט של קאפקא, ואין בכך כל פלא. מחבר המחזה, הספרדי פרננדו אראבל, אחת הדמויות הבולטות בתיאטרון האבסורד, יוצא מהנהל דומה מאד לזו של הסופר היהודי הצ'כי האדם, במחזותיו נמחץ תחת מרות שאינו מבין את פשרה כלל ועיקר, או את משמעי-תה, הוא אינו יכול לערער עליה ואינו מסוגל להתקומם נגדה.

בהתחלה יש לו, לאדם הקטן, (אטיין ב-בירינט) מעט תקווה. הוא כבול באויקים אך בידיו משורית, והוא מנסר במרץ. אולם כשהשררת ניתקת את מוצא את עצמו במבוך של שמיות, שאין ממנו מו-צי. יצור נשי — אולי פרי דמיונו — מצית בו זיקי תקוה חדשים ומכבה אותם מיד בהרגשת חוסר הישע שבמצבנו.

אדון רם מעלה, שהטיל אותו לשבי, מו-דיע לו שיעמוד למשפט; השופט מוצא אותו חייב בדין, וכל זאת מבלי שיוכל להבין את המתרחש סביבו. מה שהמור-מכל הוא שבסופו של דבר אינו יודע עוד אם הוא באמת חף מפשע או לא. ההצגה, כפי שהעמידה אותה האהבה ליואן מעבירה בצורה משכנעת את רעיו-נותיו של אראבל אל הקהל. הבמאית הצ-